

Sygn. akt I UK 181/05

POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krystyna Bednarczyk

w sprawie z odwołania Z. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 stycznia 2006 r.,
kasacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 12 stycznia 2005 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U Z A S A D N I E N I E

Wnioskodawca Z. K. wniósł kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 12 stycznia 2005 r. III AUa .../03 w sprawie o wcześniejszą emeryturę, którego to prawa mu odmówiono z uwagi na to, że zatrudnienie na stanowisku mistrza oddziału spedycyjno-przeładunkowego nie jest pracą w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), gdyż stanowisko to nie jest wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Kasację oparł na podstawie naruszenia prawa materialnego a jako okoliczność uzasadniającą jej rozpoznanie wskazał potrzebę wykładni

przepisów rozporządzenia „czy stanowiska wymienione w wykazie odczytywać należy literalnie, a w wypadku stwierdzenia czy osoba ubiegająca się o emeryturę na podstawie art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie zajmowała stanowiska jednobrzmiącego z zapisem wykazu, lecz stanowisko o identycznych cechach jak wymienione w wykazie, to dopuszczalna jest odmowa przyznania jej statusu pracy w warunkach szczególnych w okresie zajmowania tego stanowiska. Podkreślić należy, iż w sprawie niniejszej doszło do rozbieżnych poglądów Sądów orzekających, bowiem Sąd Okręgowy w K. uznał, że wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych, zaś Sąd Apelacyjny nie podzielił tego stanowiska”.

Oceniając podstawy przyjęcia kasacji do rozpoznania lub odmowy jej przyjęcia Sąd Najwyższy zważył, co następuje. Przepis art. 393¹ § 1 k.p.c. stanowi, że Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne i nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Odmienne orzeczenia sądu pierwszej i drugiej instancji w sprawie, w której wniesiono kasację, nie są rozbieżnościami w orzecznictwie sądów, o których mowa w tym przepisie. O rozbieżności w orzecznictwie można mówić wówczas, gdy funkcjonują w nim dwa lub kilka pełnoprawnych poglądów na tle tych samych uregulowań prawnych. Nie jest natomiast taką rozbieżnością odmienna ocena dokonana przez różne sądy konkretnego stanu faktycznego. Nie ma także potrzeby dokonania wykładni wskazanych w kasacji przepisów, gdyż przepis § 4 powołanego rozporządzenia reguluje podniesioną kwestię w sposób jednoznaczny – uzależnia prawo do emerytury w wieku niższym od wymaganego od wykonywania przez określony okres pracy na jednym ze stanowisk wymienionych w wykazie A. Jest więc oczywistym, że praca wykonywana na stanowisku niewymienionym w tym wykazie nie uprawnia do skorzystania z prawa do wcześniejszej emerytury. Skoro regulacja ta nie budzi wątpliwości interpretacyjnych, nie zachodzi potrzeba dokonania wykładni prawa.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 393 § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.